СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLII. Ч. 249. Джерзи Сіти, Н. Дж., середа, 24 жовтня, 1934. VOL. XLII. No. 249. Jersey City, N. J., Wednesday, October 24, 1934. THREE CENTS.

У. Н. СОЮЗ ЦЕ МИ, ЦЕ НАША ДУМКА І НАШЕ СЕРЦЕ.

МАЙНЕРСЬКА ЮНІЯ ВІДКЛАДАЄ СТРАЙК

ВИЛКС-БАРЕ (Па.). — Конвенція майнерської юнії „Юнайтид Антресайт Майнерс оф Пенсилвейнія", котра від довшого часу заповідала, що викличе страйк майнерів твердого вугля, котрого не хоче виключати стара юнія „Юнайтид Майн Воркерс оф Америка", постановила страйку не викликати, а замісць того наняти адвокатів та позивати вуглеві підприємства за зломання контрактів з юнією. Щойно тоді, якби цей крок нічого не поміг, каже резолюція конвенції, мається викликати страйк проти поодиноких копалень.

Рішення конвенції було несподіванкою для всіх. Головно для самих делегатів, котрі на вступних нарадах заявлялись виразно за страйк. Проти їх заяв виступили урядники юнії, дораджуючи делегатам замиритися з вугльовими баронами. Урядники дали на конвенції голос о. Джанови Керинови, римо-католицькому священикови, котрий теж промовляв проти страйку.

Рішення конвенції цієї юнії гостро критикують урядники старої юнії „Юнайтид Майн Воркерс оф Америка", котрі кажуть, що виконання юнією „Юнайтид Антресайт Майнерс" старої погрози про страйк значить її повну здачу.

РУЗВЕЛТ ЗАКЛИКАЄ ДО ДОПОМОГИ.

ВАШИНГТОН.—Заходами кампанії за так звану „мобілізацію допомоги" виголосив президент Рузвелт через радіо промову, в котрій взивав американське громадянство піддержати всіми силами приватні допомогові організації, щоби в цей спосіб здержати загрозу повного вичерпання фондів урядів місцевих, стейтових і федерального.

„НЕ ХИТАЙТЕ ЛОДКОЮ" — КАЖЕ КОМАНДАНТ ЛЕҐІОНОВИ ВЕТЕРАНІВ.

МАЯМІ (Флорида). — Луис Джансон, колишній командант Американського Леґіону, американської організації ветеранів великої війни, відкрив конвенцію цієї організації промовою, в котрій закликав учасників не ставити до уряду домагань, котрі могли би пошкодити акції коло відбудови краю. „Не хитайте лодкою!" — говорив командант Джансон.

По ньому виголосив між іншими промову сенатор Фредерик Стівер, републиканець з Орегону, котрий, не дивлячися на те, що з його промови видно було ворожнечу до „нового розділу", всетаки радив ветеранам не виступати загостро за бонус. Конвенція горячо оплескувала уваги сенатора проти „нового розділу".

КАМПАНІЯ УРЯДУ ПРОТИ БАНДИТСТВА.

ІСТ ЛІВЕРПУЛ (Огайо). — Федеральним аґентам і місцевій поліції вдалося заскочити на недалекій фармі відомого бандита Чарлза Флойда, котрого називали „гарним хлопцем". Флойд пробував утікати, але кулі поліцаїв поклали його на землю смертельно раненого. Його спільника, Адама Ричеті, поліція арештувала. Облаву організував федеральний аґент Г. Первис, котрий свого часу організував облаву на Дилингера. Як Дилингер, так і Флойд мав славу вбивника.

Робинсона молодшого, божевільного мешканця Луисвилу, в стейті Кентокі, котрого поліція посуджує за викрадення пані Стол, поліція ще не зловила. Його жінка сидить далі в тюрмі, бо не хоче виплатити наложеної судом кавції. Її оборона каже, що вона боїться свого чоловіка й тому не дає кавції.

Поліція в Гантингтоні, Вест Верджінія, шукає 13-літньої дівчини Дороти Марії Геншел, дочки багатого фабриканта хатної обстанови, котра пропала по дорозі зі школи.

СТРАЙК ЛЬОКАТОРІВ ЗРАЗКОВОГО ДОМУ.

НЮ ЙОРК. — Шістьсот льокаторів так званого зразкового апартаментового дому в „Никербокер Виледж", котрий виставлено в східній частині долішньої дільниці міста коштом 10 мільйонів долярів та отворено три тижні тому, постановили на своїх зборах списати свої жалоби проти заряду дому та вийти на страйк льокаторів до того часу, поки заряд не вволить їх волі. Між жалобами головне місце займають нарікання на грубу поведінку заряду проти льокаторів.

ДАЛІ РОЗСЛІДЖУЮТЬ ПОЖАР КОРАБЛЯ.

НЮ ЙОРК. — Федеральна велика лава присяжних суддів знову відбула засідання для розсліду пожару корабля „Моро Кесл", а потім відложила своє слідство до 5-го листопада.

ЖАХЛИВА СМЕРТЬ СЕЛЯНИНА ПІД КОПИТАМИ КОНЯ.

В селі Андрусієві, рівенського пов., 3-літній кінь Михайла Врощанського вирвався з рук хлопця і побіг по селі. На вулиці стояв 50-літній Клим Антонюк з села Підлісок, який опинився під копитами коня, внаслідок чого кінь його так тяжко покалічив, що по перевезенні до лічниці в Межиричі селянин помер, не відзискавши притомности.

ТРАГЕДІЯ СЕЛЯНИНА-МІЛІОНЕРА.

Перед війною виїхав до Бразилії бідний селянин, Лацун, родом з костопільського повіту (Волинь). На еміґрації він доробився міліонового майна, а тому, що клімат у Бразилії був шкідливий для нього, він рішив вернутися до краю. На передодні виїзду міліонер Лацун осліп і з розпуки відібрав собі життя. Тепер його рідня, що мешкає на Волині, розпочала старання відзискати його майно, вартости кілька міліонів долярів.

ЗАБОРОНА СВЯТА.

Адміністраційна влада заборонила ювилейне свято читальні „Просвіти" в Холоєві, пов. Радехів, з нагоди 35-ліття її існування. В програмі свята була Служба Божа і Святочна Академія в салі читальні „Просвіти".

Слід згадати про ще одну заборону. Іменно Повітовий Кружок „Р. Ш." наміряв уладити вечерницю, з яких ввесь дохід був призначений на удержання народньої школи „Р. Ш." в Радехові, одначе на ці вечерниці не дістав дозволу, і то навіть тоді, коли запропонував частину доходу на потерпівших від повені, бо слід собі зазначити, що староство зізволює часом лише на ті імпрези, з яких частина доходу є призначена на потерпівших від повені.

ЖАХЛИВА ЕКСПЛЬОЗІЯ ПОРОЖНЬОЇ БОЧКИ.

У Львові, в складі старого заліза Н. Панка, трапилася страшна експльозія. Власник складу купив залізну бочку з бензини, поемности 700 літрів. До складу прийшов селянин Іван Залужний з Жовкви й хотів купити цю бочку. Залужний хотів подивитися, чи бочка не має дір і, запаливши сірчик, вложив крізь отвір до нутра. В тій хвилині експльодували бензинові гази, що нагромадилися в бочці, з такою силою, що бочку розірвало на куски. Відломки бляхи поранили важко Залужного і 21-літню Брониславу Добасевичівну, кревнячку власника складу заліза. Обі...ертви експльозії відвезли в грізному стані до лічниці.

СКАНДАЛ У СКАРБОВІЙ ПАЛАТІ В ЧЕРНІВЦЯХ.

Міністер скарбу Слявеску видав розпорядок, щоб звільнили або перенесли всіх урядовців скарбової палати в Чернівцях. Розпорядок цей появився у звязку з дуже великими зловживаннями, які недавно тому викрила окрема контроля.

ЧИ ШКОДИТЬ ЛЮДИНІ ПИТИ ВОДУ З МАЛИМИ РИБКАМИ?

Таке питання прийшлося вирішити мешканцям нюйорської дільниці Бронкс, котрі відкрили, що з їх водопроводів пливе з міських збірників вода, в котрій бувають маленькі рибки. Міський водний уряд негайно почав розсліди, звідки взялися рибки в міських водопроводах, а тимчасом запевнив мешканців, що маленькі рибки не шкодять людині, котра їх випиває з водою. Мешканці в це сумніваються. Остаточно водний уряд переконався, що рибки походять з резервоару Кенсико. Тепер ідуть розсліди над тим, звідки взялися риби у водах, котрі мали бути вичищені з усякої живини.

„ЕЛІКСІР ЖИТТЯ".

З Парижа повідомляють: Французька академія відчинила запечатаний лист, що його ще у вересні 1895 р. передав інж. Франсуа Льор, тоді депутований, з тим, що мають його отворити щойно в 1934 р. у вересні. В цьому листі повідомляє Льор, що він відкрив методу, при помочі якої можна осягнути глибокий вік. Свою методу він відкрив по довгих лошукуваннях і дослідах. При цьому заявляє, що він напевно буде ще жити у вересні 1934 р. і дасть при цьому ближчі пояснення. Одначе виявилося, що автор листа помер тому 4 місяці, переживши 90 літ. Ціле життя він тішився повним здоровлям. Його метода не відкриває нічого нового: він говорить у ній про управильнення життя і зокрема підкреслює ролю сили волі в житті.

ДАРУНОК СТАЛІНА ДІМІТРОВУ.

Герой процесу за підпал німецького парламенту, болгарський комуніст Дімітров, оженився з Московкою Катею Жуковою. Вона має 19 літ, він 51. Сталін з цієї нагоди подарував йому літню віллю, яка належала колись до сестрінка Миколи II. Від часів Миколи II. небагато змінилося; двірські прислужники дістають дарунки від самодержця.

ПІДПАЛИЛА, ЩОБ ДІСТАТИ АСЕКУРАЦІЮ.

В селі Великій Клітці, рівенського пов., була пожежа, яка знищила хату 60-літньої Степаниди Соловей. Слідство виявило, що вона сама підпалила хату, щоб дістати асекураційну премію.

ПОЛІЦАЇ УБИВ ЗДОГАДНОГО ВБИВНИКА.

В Гаях Старобродських стрінули два поліцаї Павла Антонюка, що втік був з тюрми в Бродах, де сидів під замітом двох убивств. Антонюк, тікаючи вбіг до одної хати, й засунув за собою двері, а потім виліз на стрих і, продерши стріху, скочив у город та почав тікати. На заклик, щоби станути, Антонюк почав дальше втікати, а тоді поліцай Богуцак стрілив двічі з кріса й, трапивши в серце, вбив його на місці.

ЩЕ ОДИН ТРАГІЧНИЙ КІНЕЦЬ НЕВЛАСТИВИХ ЖАРТІВ.

На хуторі Користь біля Рівного 14-літній Микола Коханів викопав на полі кільканацять старих російських ручних набоїв з часів світової війни. Хлопець зробив собі пістоль з бляхи і всипав порох з тих набоїв. Після того порох запалив при помочі розжареного дроту. Наступила експльозія, внаслідок якої хлопцеви тяжко покалічило праву руку. З причини невідповідної лікарської помочі хлопець помер внаслідок зараження крови.

ЗАТРОЄННЯ ГРИБАМИ ДВОХ РОДИН НА ПОЛІССІ.

В останніх тижнях на Поліссі трапилися два жахливі випадки масового затроєння грибами, внаслідок чого померло кілька осіб. Перший випадок стався в селі Білоуші, столинського повіту, де грибами отруїлась ціла родина Теодора Вінковця, що складалася з 5 осіб, а саме: самого господаря Вінковця, його жінки Катерини і 3-літньої Ніни, а також 10-літньої вихованки Праксиди Пачко. Пів години по вечері всі вони відчули страшні болі шлунків та в грудях, а тіла їх покрились великими плямами. На крик хворих привезли лікаря зі Столина, який, уділивши першої помочі, наказав перевезти всіх затроєних до шпиталю в Столині, де тогож дня померла наймолодша донька Вінковця — Ніна, а другого дня померла решта: Вінковець, його жінка, дочка Катерина і вихованка Праксида.

Подібний випадок стався в кольонії Стави, берестейського повіту, де теж грибами затруїлась ціла родина з 5 осіб осадника Францішка Урбана. Троє дітей померло, сам Урбан з жінкою боряться зі смертю.

РОЗПРАВА СПІЗНЕНА НА 27 ЛІТ.

Віденський громадянин Карло Р. (так дискретно називає його преса) не був зразковим чоловіком. Його жінка Марія внесла у 1907 р. скаргу проти одної своєї знайомої, Ґрети С., що вона звела її чоловіка з чеснотливої дороги. На розправі у 1907 р. обвинувачена не явилася. Суд почав її шукати. Акти чекали на столі і переходили з одної дільниці до другої. Аж цього року знайшла віденська поліція пані Ґрету С. Таки у Відні. Не виїжджала вона нікуди, і не скривалась, а так попросту поліція до спілки з судом не могли її віднайти. Вона заявила на суді, що не знала ніколи в житті такого Карла Р., ані його жінки Марії. Тепер треба ствердити, чи це правда. Шукають позовниці Марії Р. Минуло 27 літ, був час умерти і змінити місце побуту. А коли її й знайдуть і обвинувачена признається до вини, цікаво, чи після 27 літ не вибачать вони собі непорозуміння через чоловіка, який теж уже помер.

А судді сидять за столами і пишуть.

ТРЕТІЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛЬ ХОЧЕ ОСЛАБИТИ УКРАЇНСЬКУ СПРАВУ

ЛЬВІВ. — У вшехпольській ґазеті „Земя Червеньска", в статті з 7 жовтня б. р., затитулований „По руско-українській стороні і по польській стороні", читаємо ось що:

„Останніми часами у Львові оголошено комунікат III-го большевицького Інтернаціоналу в українській справі. Большевицький провід поручає своїм діячам на просторах Червенської Землі, що зорганізувалися тайно, що треба рішучо поборювати радикальних Українців, бо в інтересі миру лежить, щоб українську справу рівночасно ослабити не тільки на землях совітської Росії, але і в Польщі".

Автор статті, як пише „Новий Час", затирає руки, що відай аж тепер прийде до однозгідного польсько-московського (всеодно, що большевицького!) відношення до українства взагалі. Автор бідкається далі зприводу того, що „польсько-українські бої створили переконання в українських масах про потребу боротьби за самостійну Україну", що помилкою був „союз з Петлюрою і похід на Київ", що замалий є ще натиск влади на українське життя. Одначе думає, що большевицький Третій Інтернаціонал допоможе тепер ліквідувати українство й у Польщі.

САМ ДЕНІ ПРИЗНАЄ, ЩО ЛЮДИ ПОКИДАЮТЬ УКРАЇНУ З ГОЛОДУ.

МОСКВА (Росія). — Геролд Дені, кореспондент „Ди Ню Йорк Таймс", подає, що з Апостолова на Україні мусять під зиму виемігрувати до міст, або в інші краї, тисячі селян, бо там була посуха. Українські степи, найбільш урожайні, не дописали. Тому не вистане для всіх поживи на цілий рік і люди мусять шукати прожитку деінде, де є пожива. Між тими, що покинуть свої оселі, буде коло 1,500 членів колектив, головно батьків родин. Вони будуть пробувати шукати заробітку по залізних гутах. Інші збираються в дорогу на західний Сибір.

НЕ ВИПУСКАЮТЬ З ТАБОРУ ПО РЕЧЕНЦІ.

ЛЬВІВ. — Запроторених до концентраційного табору в Березі Картуській повинні держати згідно з законом найдовше три місяці. Та на ділі так не є. Арештованих держать і по упливі тримісячного реченця і навіть не дають про це ніяких інформацій та не допускають родин інтернованих, щоб засобили нещасні жертви в теплі зимові вбрання.

ЗНАЙШОВСЯ УКРАЇНЕЦЬ В ПОЛЬСЬКІЙ ДЕЛЕҐАЦІЇ!

ЛЬВІВ. — Повернувся з Берліна Юліян Шепарович, директор „Центросоюзу", що їздив як член делеґації з Польщі в справі торговельної умови між Польщею і Німеччиною.

ПОЛЬЩА БЕРЕТЬСЯ БАЛАМУТИТИ УКРАЇНЦІВ КОНЦЕСІЯМИ.

ЛЬВІВ. — Польська аґенція „Іскра" подає вістку про намір польського уряду відкрити з початком нового шкільного року державний рільничий лицей з українською мовою навчання. „Новий Час" подає такі інформації щодо цього з боку „Сільського Господаря":

Має це бути 3-літня агрономічна школа. Вступ до неї будуть мати абсольвенти ґімназії нового типу, чи фахової середньої агрономічної школи. Завданням таких шкіл є виховати в першу чергу добрих, практичних господарів, що зуміліб кермувати середнім та більшим господарством, ріжного роду хліборобськими підприємствами, а крім того могли би бути теж керманичами, чи добрими урядовцями хліборобських та кооперативних установ. Науковий персонал тої школи буде зложений з українських наукових сил. Покищо ніхто нічого не знає, де та школа мала би бути, хто нею повинен кермувати і хто в ній повинен учити.

ПОМЕРЛА ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АРТИСТКА.

КИЇВ. — Київські „Вісті" доносять про смерть Марії К. Заньковецької, найбільшої української артистки. Про похорон читаємо таке:

„Потопаючи у квітах, вінках, що поклали від культурно-мистецьких організацій, стоїть труна з тілом М. К. Заньковецької у конференційній салі Всеукраїнської Академії Наук. Від самого ранку 6. жовтня безперервно приходили численні маси трудящих, представники літератури, мистецтва, науки, юні піонїри віддати небіжці, корифейці українського народнього театру, великому майстрови мистецтва, Марії Константинівні, свою глибоку пошану. Коло тіла небіжки ввесь час стоїть почесна варта з товаришів, друзів небіжки, найстарших робітників мистецтва". А далі пишеться таке: „Велич і геніяльність Марії Константинівної полягає в тому, що, вийшовши з інших шарів, ніж Тарас Григорович Шевченко, вона в своїй артистичній праці зуміла піти тим шляхом, яким ішов і він".

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holiday at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.
За оголошення редакція не відповідає.
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.
Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ХТО НЕ ДБАЄ, ЧИ У. Н. СОЮЗ ЗРОСТАЄ -

ЧИ ЗАЯВИ І ПАСТИРСЬКІ ЛИСТИ ПОМАГАЮТЬ?

Як Поляки програли в повстанню з 1863 р., то польська шляхта і вище духовенство почали угодову політику, яка викликала в молодих обурення. Це довело вкінці до того, що, як пише „Зрив", орган польської молоді, по програним повстанню опанувало польську патріотичну молодь переконання, що „нема в Польщі справедливости, доки останній дідич не повисне на кишці останнього епископа". Як би критично на такі погляди не глядіти, але фактом є, що вони були і вкорінювалися в польську суспільність. Що більше, польська молодь ще й тепер їх пригадує.

З усього, що в світі діється, треба вміти витягати певні висновки, бо з досвіду інших можна багато користати. Тому і нашим партіям у краю і нашому епископатові і нам усім треба далі над такими справами, як ота вище згадана, добре застановитися. До цього заставляє нас навіть польський уряд і польська суспільність. Бож ті два чинники ще за часів „пацифікації" натискали всіми прямо провокаційними засобами, щоб українські епископи натаврували свій власний нарід. Вони теж довгими роками раз-у-раз вимагали від легальних українських партій і від церковної влади заяв проти української революційної організації й проти українського терору. І як знаємо, вони ті заяви одержали. І то одержали від митрополита до радикалів включно. Та всі ті заяви, поминаючи справу внутрішньої потреби їх появи з українського чи церковного боку, ні польського уряду, ні польського суспільства в нічім не задоволили. Вони тільки загострили відносини в нашім власнім українськім нутрі, але для угодової, реальної політики нічого не зискали, бо, як бачимо з голосів польської преси, навіть тих, які містимо сьогодня на іншім місці, польська суспільність не є задоволена з митрополичих пастирських листів, ні з заяв легальних українських партій. Вона твердить виразно, що треба скінчити з „угодовими плянами", з „господарськими концесіями", а навіть — з дашкевичівськими Лугами. Польська суспільність є тої думки, що „українські гайдамаки зтоптали і заяви УНДО-ня і пастирські листи митрополита Шептицького". А під тими „гайдамаками" розуміє вона наш нарід під Польщею.

Ота, дійсна й загальна польська опінія, повинна нас уже раз освідомити, що угодова тактика, в якій формі вона не виявлялаб себе й якіб не були добрі мотиви для її виправдання, до нічого доброго не доводить, бо Поляків до угоди з Українцями не навертає, а наш нарід розбиває. Бо справа нашого конфлікту з Польщею виглядає поправді так, як це виписала польська ґазета. Поляків відгороджує від згоди з нами загинулий польський жовнір, а нам каже далі з ними боротися — загинулий за нашу волю наш український стрілець.

ПРО ТЕПЕРІШНІСТЬ І БУДУЧНІСТЬ СОВІТІВ

(Надіслане з Европи).

(ПРИМІТКА: Дуже тяжко довідатися щось певного про Совіти. Якщо їх влада і допустить кого в „предїли" своєї держави, то так його обставить явними чи тайними шпигунами, що він лише те побачить, що йому покажуть. Коли ж большевики переконахують, що кандидат на поїздку до їх „раю" є такою людиною, котра зможе сягнути оком дальше і глибше, ніж би їм це було вигідне, тоді вони попросту відмовляють йому свого віза. Ось таке сталось недавно з нашою Канадійкою, панною Ганною Романчич, котра, оглянувши наші „гаразди" під Польщею, захотіла ще подивитись, як „благоденствують" наші братя під нагайкою московсько-жидівських диктаторів. Коротка справа: не дали віза і спокій.

Але перекрадаються через московські границі і всілякі втікачі, котрим большевицьке добро вже боком лізло, та котрих густо розставлені на границі большевицькі сторожі якось серед темної ночі переочили та не розстріляли. Ті втікачі — це звичайно бідний, виголоджений і мало інтеліґентний нарід, люди, котрих обсяг обсервації був невеликий і котрі звичайно поза оповідання про нужду, а часом і про людоїдство, мало що більше мають оповісти. Часом лише вдається почути голос людини інтелігентної, котра мала змогу ширше і глибше заглянути оком у большевицькі порядки, чи там безпорядки, і дати потім ясний звіт про все спостережене і пережите. До таких належав, наприклад, секретар французької комуністичної партії, Поль Маріон, котрий мав усюди більше приступу, а, побачивши по довших студіях, як справи з тим „раєм" направду виглядають, вернувся до Франції і виступив з комуністичної партії. Однакож таких, у своїм роді щасливих обсерваторів, є мало і тому треба з великим вдоволенням повитати статтю „нового щасливого російського еміґранта, котрий мабуть під прибраним імям „Іван Москвина" помістив у чеськім часописі „Виход" (схід) Европи" дуже інтересну й інформативну статтю про Совіти.

Ми її подаємо тут у дословнім перекладі. — Д-р Кирило Тр.).

—o—

Є багато таких питань, з котрими я познайомився щойно тоді, як став еміґрантом. Зазнайомлюючися з думками, які панують у російській еміґраційній і в чужій заграничній пресі, мене просто поразили та непоінформованість і той „консерватизм думки", які панують у їх поглядах про теперішні відносини в Совітах, а особливо про можливу їх будучність. Мене це остаточно не дуже дивує. Життя цілого світа, а особливо совітської Росії, котра пережила світову війну, дві криваві революції і пару горожанських воєн, так далеко посунулося наперед, що, стоячи на старих передвоєнних точках обсерваційних, не лише тяжко, але таки майже неможливо є зрозуміти те, що в области совітської держави діється та що діятися буде. А власне російська еміґраційна преса (ґазети) і більшість чужої преси стоять ще на таких передвоєнних обсерваційних становищах. Треба було пережити разом з тою країною цілу її трагедію і її таксамо без усякого права, як більшість її мешканців, щоби зрозуміти теперішнє положення Совітів, як і їх сподівану будучність.

Одним таким питанням, котрого не розуміє і не може зрозуміти російська еміґрація, а ще більше чужа преса, є власне справа будучности совітської Росії. Я з великим здивуванням слухав і читав ріжні проекти і пляни російської еміґрації, як і всіляких европейських міністерств, саме в справі того пекучого питання. А дивувався я так з тої причини, що при всіх тих проектах і плянах забували їх автори власне на найголовнішу річ, а то на **волю самої людности** совітського Союзу. Вони забували також на спеціяльні умовини тамошнього життя і на ті душевні переживання, котрі були і є наслідком ненормальних відносин у совітським політичнім, господарським та соціяльним житті.

Силами руху, які там функціонують і дальше функціонувати будуть, є: **ненависть до комунізму і до комуністичних диктаторів та горяче бажання** вже раз зазнати „спокійного і ситого життя", котре собі старші самі нагадують, а про котре молодь знає з оповідань старшого покоління. А ніхто не сподівається, щоби таке життя можна зазнати під панування комуністичного ладу.

Ненависть, **звірська ненависть** до комунізму і комуністів, є загальною, і то в усіх **верствах** населення Совітів, у представників усіх народів і всіх віроісповідань.

Коли я говорю про „**верстви**" населення в совітській державі, то не роблю ніякої помилки, бо, не зважаючи на всі большевицькі конституції, закони і декрети, а може бути саме з тої причини, вся людність у Совітах поділена на **верстви**, чи там на **кляси**, ще яркіше, ніж у якійнебудь „буржуазній державі".

Та ненависть людности в Совітах до комунізму і до комуністичної влади пережила вже першу фазу: **ненависть зі страху**. Страх перед тою владою і перед катами Г.П.У. (Чеки) зникає тепер, бо нерви вже привикли до життя серед безнастанного шпигунства та серед кривавих розрахунків. Тепер зявляється вже другий рід ненависти: **ненависть діла, діяльна**, котра виявляється не лише в актах терору проти поодиноких представників влади на місцях, або проти поодиноких членів комуністичної партії, але й у формі зорганізованого саботажу, страйків і демонстрацій.

Всі ті познаки є доказом, що тепер уже не так далеко до будучого активного виступу протикомуністичних мас, то є до **вибуху революції** проти комуністичного Кремлю (бувшої царської палати в Москві, а тепер осідку головної большевицької влади).

Та революція є неминуча і є лише питанням часу. Кадри революції є вже готові, а браке їм лиш **організації**. Ту організацію принесе з собою війна Совітів з одним зі своїх сусідів, та неминуча в тім випадку мобілізація.

Ті, що сидять у Кремлю, дуже добре це розуміють і цим власне, а не чим іншим, дасться пояснити теперішня „мирова" політика „товаріща" Літвінова.

Однакож ненависть людности до комуністичного Кремлю не є однаково сильна у ріжних частинах совітського Союзу. Тоді, коли в російській совітській республиці та ненависть має чисто політично-соціяльний характер, то на окраїнах совітської держави вона крім того пересякла ще і місцевими націоналізмами. Націоналізм, котрий є тепер, так сказати, „модою" в Европі, і котрим, як мені здається, заражені тут є навіть інтернаціоналісти-соціялісти, той націоналізм є для Московщини, то є московської совітської республики, таксамо чужим, як був і перед світовою війною.

Клясично представляється „русский национализм" такого вятського мужика, котрий каже: „До нас далеко, то Німець до нас не прийде". Цього роду націоналізм лишається характеристичною ознакою для Москалів ще й тепер.

Однакож цілком інакше стоїть справа на окраїнах, особливо на Великій Україні, в Грузії, на Кавказі та Білорусі, де той націоналізм проєнитає і де він усюди звязаний з сепаратизмом (то є гоном до відділення).

Треба однакож тут підчеркнути, що той націоналізм-сепаратизм є звернений усюди, з небагатьома винятками, не проти російського народу, як це бачимо тут на чужині, а лише проти Москви, як жерела і центру ненавидженого комунізму. І заходить тепер питання: чи перемога того націоналізму під знаком будучої протикомуністичної революції буде означати **„розділ Росії"**? На мою думку, **так!**

Підчас моєї подорожі по Україні і Кавказі я переконався про те, що націоналізми-сепаратизми окраїн мають багато підстав для перемоги і є найбільшою небезпекою для Кремлю. Передовсім треба зазначити, що національне почування людности тих країн кріпшає з кожним днем. Дальше, людність цього совітського Союзу — може бути, що під впливом історичних умовин — представляється далеко активнішою ніж людність „центральної" Росії. Крім того як на Україні так і на Кавказі і в козацьких землях народні маси є далеко культурніші ніж Великороси. Дотого і теперішня структура совітського Союзу, хоч по більшій части існує лише на папері, як Союз поодиноких національних республик, дає всетаки правні основи для розвою національного сепаратизму.

Треба зазначити ще й це, що крім великого спротиву людности тих окраїн самій ідеї комунізму, і сам тамошній комунізм вироджується під впливом націоналізму. Звідси походить той безперестанний бій Москви з „національними ухилами" на окраїнах, особливо на Україні й Білорусі.

Нема найменшого сумніву, що всі ті факти причиняться чимало не лише до прискорення революційного протикомуністичного зриву на окраїнах, але й до скорого упорядкування в них революційного життя. Не є виключена і та можливість, що комуністам удасться вдержатись у Москві і в тім ще часі, коли окраїни скинуть уже з себе комуністичне ярмо і збудують свої самостійні держави.

А якже глядить на ті сепаратистичні настрої окраїн сам московський нарід? — Ані сяк, ані так. Московський нарід, як ми вже говорили, не має розвиненого національного почуття; він є байдужий і дає себе легко асимілювати. І про це нема сумніву, що знайдеться багато таких Москалів, котрі будуть навіть усіми силами помагати сепаратистам окраїн у їх боротьбі проти Москви, та лишаться потім вірними горожанами нових держав, що повстануть на території теперішнього совітського Союзу, та засимілюються з тамошним народом. Давніше, в царській Росії, замінювали російський націоналізм — патріотизмом. Але й того останнього тепер там нема, бо всі, з винятком упривілейованої комуністичної касти, глядять на совітський Союз не як на свою вітчину, але як на свою тюрму, з котрої хотять утекти за якуб то не було ціну. В Кремлю вже зрозуміли цю небезпеку і стараються викликати „совітський патріотизм". Це видно вже з теперішніх большевицьких часописів, але я переконаний, що висліди тої нової „ударної" кампанії в ціли насадження „совітського патріотизму" будуть цілком інакше виглядати, ніж це задумували його автори.

Заходить питання: чи той будучий „розділ Росії", чи там совітського Союзу, буде остаточним розвалом того державного організму, котрий давніше називався „російською імперією", а тепер називається Союзом Совітських Соціялістичних Републик? На це дуже тяжко відповісти. Це буде залежати від дуже багатьох умовин, внутрішнього і внішнього характеру, а передовсім від того, як ми самі, Росіяни, або докладніше сказавши, наші політичні і військові провідники, зуміють оцінити дану ситуацію. Якщо ми і в будучині будемо робити помилки „білих ґенералів" (як напр. Денікін або Вранґель) та прямувати до відновлення „єдіної і неделімої Рассеї", то наша програна є цілком певна і може закінчитися тим, що Москва і дальше зістане комуністичною, в той час, коли окраїни скинуть з себе комунізм і віддаляться від совітської Москви.

Якщо ми зумієму порозумітися з нашими сусідами, котрі покищо жиють і терплять разом з нами під одним дахом совітського Союзу, то в тім випадку „поділ Росії" не повинен іще означувати розвалу і „балканізації" сходу Европи. Шлях до оснування нового державного великана на сході Европи не веде через „єдіную неделімую Рассею", а через признання народам совітського Союзу прав на їх власне державне існування, на орґанізацію там, на наших славянських землях, більших і малих славянських держав та на орґанізацію їх політичного, воєнного й економічного союзу. Не „єдіная неделімая Рассея", і не Союз Совітських Соціялістичних Републик, а лише С. С. Р. то є Союз Славянських Републик представляється одиноким можливим засобом розвязки питання „будучої Росії".

—o—

Ось такі є думки Росіянина. Заходить тільки питання: Чи багато знайдеться таких Москалів, котрі підпишуться під тими виводами Москвина?

Подав **д-р Кирило Тр.**

Р. Петрин.

МАЮ ДВІ.

(Оповідання).

12)

— Як ти мене не боїшся, то чогож мені тебе боятися?

Федь видивився на Сидора, неначе би не зрозумів його. Нарешті сказав:

— Ти хіба не придивився, яке у мене лице.

— Я бачу, що у тебе лице з віспи. Гадаю, що ти ту віспу мав дуже давно, і вже нема небезпеки заразитися від тебе. Чогож мені тепер тої віспи боятися?

Федь ще хвилю якось чудно дивився на нового пастуха і сказав:

— Як ти справді не боїшся, то ходи! Покажу тобі твоє пасовиско.

Пішли оба здоганяти худобу, бо коли вони стояли, балакаючи, худоба сама ішла далі.

— Ось тут твоє пасовиско, — сказав Федьо, — коли вийшли на простору поляну, де вже паслася худоба, розбившися по цілій поляні. — Я їду далі на суниці. Маю такий зруб, про який ще ніхто не знає, що там така сила суниць.

Федь пішов. Глядячи за ним, Сидір погадав:

— Чого ті люди бояться його? Того, що на своє нещастя мав таку сильну віспу, і вона опоганила його?

Сидір дуже часто стрічався з довгим Федьом і балакав з ним. Все був ввічливий, неначе би балакав з яким старшим від себе своїм товаришем. Коли Федь побачив, що парубок не бокує від нього, став майже що днини заходити на поляну, щоби з Сидором побалакати. І передавав ним до села на продаж суниці. Як який з літників замовив гриби, то й гриби передавав. Він казав:

— Літники дають чоловікови багато більше заробити, як Жиди в місті, котрі мою працю перепродують, щоби також заробити. Літники платять добре, бо вони на те приїхали, щоби свої гроші розтратити.

— Чомуж ти сам не йдеш в село? — спитав його Сидір. — Саме тепер в селі багато літників. Я нерва чую, як платять за ягодами.

— Я, на село? Щоби бахурі викрикували за мною? Як покажуся в селі, то з усіх сторін чую:

„Довгий Федь! Кривий Федь! Рябий Федь! Зизатий Федь!... Дурний Федь!"

— Зза угла кожної хати, зза плотів, зза дерев глядять крадьки на мене дівчата і хихочуть. Коби я бодай міг скорчитися, то може би коли до церкви пішов. Та годі! Як в церкві стою між людьми, то моя голова вистає так високо понад голови інших, що всі люди в церкві лиш на мене позирають і кожда дівка думає собі про мене те, що бахурі кричать за мною. Чого мені пхатися між людей в селі? На що я їм там потрібний? Вони може приняли би мене на страхопуда проти заяців. Поставили би мене в капусту, як би не боялися, що ту капусту я сам зїм. Аж як з мене і з них обсиплеться і згниє мясо, як з мене і з них полишаються тільки білі кістяки, то аж тоді вони побачать, що я такий же гарний, як вони всі. Так як тепер є, годі мені між людей в селі пхатися, щоби заробити на хліб насущний. Волю за меншим зарібком гнати аж до Жидів у місті.

З всього того, що Сидір від Федя вчув, виходило не так, як то йому сказала була наймичка. Федь не йшов між людей заробляти попросту тому, щоби не слухати вічно тої наруги, того глуму, яким допікали йому через його погане лице. Він розказував далі Сидорови:

— „Лінь, нероба!" якось то крикнув до мене той панок, що приїхав на літо до хати твого господаря. Він сам ніколи нічого не робить, та у себе не називає сего ліню, ні неробством. Лінь тільки у мене, він „приватизує". Я знаю, що Господа Бога почитають на вколішках, чорта повзучи перед ним на череві. Кажуть, що я лінивий, та не знають, як страшно я боюся, щоби від безчинности не засмердітися. Я не такий, як інші люди, що працюють тільки на те, щоби мати за що лінувати.

— Я не кажу, щоби ти йшов між дурні діти, дурні дівки. Іди між статочніших. Приміром, до коршми, щоби випити склянку пива, побалакати з людьми. Ті, що там сидять, не такі пусті, щоби дивитися на твоє лице і ним дошкулювати тобі.

—Я між господарів не піду, бо я не господар. Господар гонорується і не буде сидіти в коршмі при однім столі з бідним зарібником. Крути, верти, а мені таки треба сидіти в лісі, між людей не показуватися... Коби в селі бодай що десятий був такий як ти, що каліки не боїться, не цурається і не глумиться, з нього!

— Я чув, що ти в лісі маєш свою власну колибу.

(Далі буде).

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

Нантикок, Па. — У відозві до односельчан з Дорогова треба додати ще одного члена з Комітету, а то гром. Ю. Кашубу з Олифанту. Адреса гром. М. Малишевського така: 184 W. Broad St., Nanticoke, Pa.

ТОЙ НЕ ДБАЄ ЗА СВОЇ ДІТИ І СВІЙ НАРІД.

НОВА ПОЛЬСЬКА НАГІНКА НА ВСЕ УКРАЇНСТВО.

(За часописом **„Новий Час"**).

Зприводу вбивства поліційного агента Яцини в Жовкві й арештовань запідозрених у тому вбивстві, Куликівця й тов., польська преса знімає великий гомін.

Ендецький „Курєр Львовскі", ч. 271 з 2-го жовтня, між іншим пише:

„Українці (в ендецькій ґазеті слово „Українці" в знаках наведення! — Прим. Ред.) Жовкви і Жовківщини не перший раз дають нам докази свого гайдамацького розярення. Це один з тих повітів Східньої Галичини (о оригіналі: „Малопольскі Всходнєй". — Прим. Ред.) що організаційно належить до найрухливіших і стає в ряді зі скільським, самбірським, долиньським і станиславівським. Цілий повіт є високопроцентово насичений зброєю, особливо т. зв. втятими карабінами.

„Жовківщина стоїть на високому щаблі українських кооперативних орґанізацій. Число тих орґанізацій дійшло до 52; що село, то „Рідна Школа", а в самій Жовкві і „Зоря" і „Рідна Школа" і кооперативи і новітня друкарня О.О. Василіян, УНДО і... ОУН. Таж перед війною і місто і повіт світили приміром польськости..."

„Українські г а й д а м а к и зтоптали і заяви УНДО-ня і пастирські листи митрополита Шептицького".

„ДАЙТЕ НАМ ВІЛЬНУ РУКУ".

Варшавський часопис **„Ґазета Варшавска"**, ч. 294 з 2-го ц. м. у справі вбивства в Жовкві поліційного агента між іншим пише:

„То вбивство повинно нас навчити, що „кредити" на вітер будять відвагу противника, а що гірше, будять польську сторожкість. (Це місце в „Ґазеті Варш." незрозуміле. — Прим. Ред.). Може отже тепер по досвіді разом з митрополичими енунціяціями сконтролюємо своє відношення до ріжних „Лугів", яким отворено широко орґанізаційні брами, до „Соколів", може тепер скінчимо з „господарськими" концесіями та „угодовими" плянами. Між нами лежить довгий ряд могил, а в них спочивають жертви українських скритовбивників. Щоденні хроніки приносять вісти про масові процеси проти українських парохів, наставлених ворожо до польської держави. Польське громадянство бажає мати вільну дорогу до народнього віддиху і до зорґанізування самооборони, що є конечна. ОУН зтоптала енунціяції, та не зтопче нашої сили й народньої волі".

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

ТРАГЕДІЯ ЧОЛОВІКА, ЩО МАВ ГЛУХО-НІМУ ЖІНКУ.

У місті Сіетел, у стейті Вашингтон, відбулася оноді розправа проти столяря Йоганеса Марінаса Гендрика, обвинуваченого за вбивство своєї глухо-німої жінки. 6 мужчин та 6 жінок признали його винуватим закиненого злочину.

Цікаво було би знати, який вплив на злочин мала глухота жінки. Можна мати підозріння, що дехто може бути доведений до одчаю німотою жінки, як інший її язикатістю.

КОМЕДІЯ ПРО ЧОЛОВІКА, ЩО МАВ ГЛУХО-НІМУ ЖІНКУ.

Французький письменник Анатоль Франс написав „Комедію про чоловіка, що мав глухо-німу жінку".

Герой цієї комедії страшенно бажав почути щебетання жінки. Він доти шукав заради на її німоту, поки не знайшов лікарів, які зоперували та привернули їй мову. Та не довго тревала його радість. За якийсь час безупинне щебетання жіночки так йому доїло, що він готов був її наново дати оперувати, щоб тільки перестала говорити. Це показалося неможливим. Лікарі запевнили його, що на язикатість жінки є тільки одна рада, а то: глухота чоловіка.

Він казав лікарям зробити собі таку операцію, що оглух.

ЩО ЗА МОВА!

Гарі Л. Гопкинс, головний „адміністратор допомоги", розмовляючи з газетярами про проектований урядом плян будови осель для безробітних, на запит газетярів, коли це буде, відповів (як доносить дословно „Ню Йорк Таймс"):

"As far as I'm concerned, it's coming damn soon."

Боже святий! Що скажуть тисячі вчителів, котрі вчать дітей граматики, коли один з найвищих урядників краю так мордує мову?

ПОШЕСТЬ НА ПРОКЛОНИ?

Того самого дня той самий „Ню Йорк Таймс" приносить правильну щоденну порцію балачок американського гумориста Вила Роджерса, в котрій говорить між іншим про таму Гувера.

Вил Роджерс запевняє своїх читачів, що ця тама справді називається „Гувер Дем", та що тут нема ніякої друкарської помилки. Вил Роджерс уже сказав давніше, що фармери в околиці тами називають її „Гувер Демн".

У КОРОЛІВ УСЕ ТАК.

Вбивство югославського короля дає нам гарну нагоду слідкувати за монархістичною пропаґандою.

Поцілений смертельно, лежачи видимо без памяти, король на кілька хвилин перед смертю шепнув: „Дбайте за Югославію!" Так усе смертельно ранені королі шепчуть. Звичайні смертельники памяти не мають, а королі ще за рідний край памятають.

Як описують нового, 11-літнього короля, кажуть, що він має гарне лице. Таке лице має все король, про котрого нема що іншого сказати. Як він підросте, то будуть писати, який то він розумний. Як постаріється, будуть писати, який то він виходить з поїзду пружистим кроком. А як буде вмирати, він певно буде шептати „Памятайте на Югославію!", або щось у тому роді.

Бо як хлопці все будуть хлопцями, так і королі все будуть королями.

Фіґаро.

ЗЛУКА ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА.

I.

Бруклин, Н. Й.,

19. жовтня 1934.

До Хвального Головного Уряду Українського Народного Союза,

83 Гренд стр.,

Джерзи Сіти, Н. Дж.

Високоповажані Панове!

На місячних зборах укр. тов. ім. Б. Хмельницького, від. 22 У. Н. Союза в Бруклині, Н. Й., котрі відбулись 22 вересня 1934 р. принято постанову злучитися разом з укр. бр. Пресв. Тройці, від. 203 У. Н. Союза, в одно спільне товариство й один відділ У. Н. Союза під назвою „Укр. Тов. ім. Богдана Хмельницького під покровом Пресв. Тройці", в Бруклині, Н. Й.

Перші спільні адміністраційні збори відбулися в суботу, 6 жовтня ц. р., під числом 186 Бедфорд евеню, Бруклин, Н. Й., на котрих були читані і приняті присутніми членами протоколи обох згаданих відділів, як також були зложені місячні вкладки до У. Н. Союза і товариства, або іншими словами, злука зістала довершеним фактом при обопільній згоді й добрій волі членів. Вибрано новий відділовий уряд, до котрого ввійшли: Юліян Павчак, голова; Ілія Малик, касієр; Михайло Баглай, секр. фінансовий.

Нижче підписані просять Хвальний Головний Уряд У. Н. Союза ласкаво приняти повищу постанову до відома й надати нашому злученому товариству і відділови У. Н. Союза нове відділове число У. Н. Союза.

В надії, що Хвальний Головний Уряд прихилиться до нашої просьби і повідомить негайно про своє рішення, остаємося

З великою пошаною,

За бувше тов. ім. Б. Хмельницького, від. 22 У. Н. Союза, в Бруклині, Н. Й.:

Юліян Павчак, предс.;
Михайло Баглай, секр.;
Григорій Сокіл, касієр.

II.

Бруклин, Н. Й.,

19. жовтня 1934.

До Хвального Головного Уряду Укр. Нар. Союза,

83 Гренд стр.,

Джерзи Сіти, Н. Дж.

Високоповажані Панове!

Дня 29 вересня 1934 р. на зборах укр. бр. Пресв. Тройці, від. 203 У. Н. Союза в Бруклині, Н. Й., принято постанову злучитися разом з укр. тов. ім. Богдана Хмельницького, від. 22 Укр. Нар. Союза, в одно спільне товариство і в один відділ Укр. Нар. Союза під назвою „Укр. Тов. ім. Богдана Хмельницького під покровом Пресв. Тройці", в Бруклині, Н. Й.

Перші спільні адміністраційні збори відбулися в суботу, 6 жовтня б. р., під ч. 186 Бедфорд евеню, Бруклин, Н. Й., на котрих були читані і приняті присутніми членами протоколи обох згаданих відділів, як також були зложені місячні вкладки до У. Н. Союза і товариства, або іншими словами, злука зістала довершеним фактом при обопільній згоді і добрій волі членів обох згаданих відділів.

Новий тимчасовий уряд злученого відділу такий: Юліян Павчак, голова; Іван Мудрик, заст. голови; Дмитро Сенюта, рек. секр.; Михайло Баглай, фін. секр.; Іван Малик, кас.; Лука Кісь, тростіс. Контрольна комісія: Василь Костів, Ілія Пагут і Микола Сторожук.

Ми, нижче підписані, просимо Хвальний Головний Уряд У. Н. Союза ласкаво приняти повищу постанову до відома й надати нашому злученому тов. і відд. У. Н. С. нове відділове число У. Н. Союза.

В надії, що Хвальний Головний Уряд прихилиться до нашої просьби і повідомить негайно про своє рішення, остаємося з пошаною,

За бувше Бр. Пресв. Тройці, від. 203 У. Н. С. в Бруклині, Н. Й.:

Іван Малик, предс.;
Стефан Глушко, кас.;
Дмитро Сенюта, секр..

—o—

Отсим подаємо до відома, що злученим відділам 22 і 203 У. Н. Союза надається число 158.

Головна Канцелярія У. Н. С.

РУХ ПО ВІДДІЛАХ У.Н.СОЮЗА.

ФИЛАДЕЛФІЯ,, ПА.

Зложено рахунки з ювилею і вибрано Союзового лікаря.

Дня 7-го жовтня комітет сороклітнього ювилею У. Н. Союза міста Филаделфії скликав збори, на яких явилося велике число відділових урядників. Збори відкрив А. Пашук, предсідник комітету, і попросив Стефана Слободяна, секретаря комітету, й Ілька Савчина, касієра, відчитати всі доходи і розходи з цього нашого величавого свята, що відбулося дня 27-го травня.

По відчитанню протоколів і фінансового звіту предсідник попросив контрольну комісію здати своє справоздання. Комісія заявила, що переглянула точно всі доходи і розходи і знайшла все в якнайліпшім порядку. По короткій дискусії всі присутні виявили повне довіря комітетови і на внесок кількох присутніх членів ухвалено дальше продовжати добру роботу комітету для добра нашої орґанізації.

Тому, що завдяки великій ощадности комітету, лишилося чистого доходу $24.24, ухвалено дарувати Українському Сиротинцем суму $10, а пп. Шиманським $5 за участь у концерті.

По вичерпанню справ концерту прийшла на чергу справа Союзового лікаря на місто Филаделфію. Секретар відчитав присутнім повідомлення головної канцелярії, що д-р Черняк зрезиґнував зі свого обовязку. Вибрано одноголосно лікарем Союза на місто Филаделфію д-ра Р. В. Романова. Адреса д-ра Романова є така: 810 Іст Алеґейни евеню, а урядові години: від 10 до 11 рано, від 2 до 3 пополудні й від 6 до 8 ввечір. Всіх секретарів просимо записати адресу і години урядові і з кождим новим членом вдаватися до д-ра Романова, що є щирим Українцем і говорить своєю рідною мовою.

На цім збори закрито і предсідник п. Пашук та секретар заявили присутнім, що за кілька тижнів задумують скликати окружні збори всіх відділових урядників на наради в справі орґанізування членів, а зокрема молоді, до Українського Народного Союза.

Стефан Слободян, секр.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА.

ОБМАНЕНА СМЕРТЬ

—o—

Я і мій приятель Альберт зїли знамениту вечерю.

Ми не бачилися двацять літ, бо оба, після того як здали матуру, виїхали за кордон.

Тепер ми сиділи в першорядній гостинниці нашого рідного міста при чорній каві та цигарах і згадували наші молоді літа.

Балачка зійшла на нашого товариша Франца Мейднера.

• Ми вже нічого не чули про нього.

Що з ним сталося?

Давніше жив у нужді, а все мав сміливі помисли. Хотів передовсім стати винахідником!

І ось нараз, наче на замовлення, наш приятель станув перед нами всміхнений та вдоволений, що бачить нас.

Сів біля нас і став разом з Альбертом згадувати часи з шкільної лавки.

Альберт підніс чарку:

— Братіки, випиймо в честь того дивного припадку.

— Дивний може—перебив приятель—та в припадок я не вірю. Хоч я мав би причину признавати припадки в житті. Зрештою розповім вам усе.

Знаєте, що мені все незавидно жилося. Та тому двацять літ то я таки, так сказати, найшовся був над пропастю. Вчився я тоді в голоді та холоді. Зпочатку думав я про мій винахід, та вкінці нужда взяла верх. Всі мої сили вичерпалися, я втратив віру в самого себе. Я постановив покінчити з життям. А мій шлунок нагально домагався поживи.

Тоді прийшло мені до голови ще перед самогубством наїстися доволі. Одяг на мені виглядав ще зовсім добре. Я вибрався до міста, рішений наїстися та напитися в якійсь гостинниці не заплативши нічого. Щож мені могло статися, коли я вже був на порозі того світа. Я був спокійнісенький. Сховав до кишені бритву, якою в відповідній хвилині мав перетяти собі жили.

Переходив я саме попри цю гостинницю. Я подумав собі, що тут саме наймся доволі, а потім розпрощаюся з життям.

За хвилинку стояв я вже на порозі гостинниці. В цей же мент, наче на приказ, музика заграла привітальний марш.

Елеґантний управитель підприємства приступив до мене та підпровадив мене, вклонившися низько, на місце, що було наче зарезервоване для мене.

Прислуга увихалася довкола мене з мовчазним пошанівком, підсували, низько кланяючись списи страв і вин.

Я остовпів. Я не знав, що те все значить, цей привітальний туш, поклони прислуги і т. д. Я їв усе, що лише далося, замовляв найріжніші вина, лікери.

Коли я нарешті зїв обильну вечеру та хотів уже попросити управителя підприємства і сказати йому, що не заплачу, бо не маю грошей, а потім покінчити самогубством, як нараз...

Так! Музика заграла знову.

Управитель підприємства приступив до мене й коли один із прислуги відкоркував фляшку, а гості встали з місць, подав мені з низьким поклоном золотий годинник у шкіряному пуделку.

— Що... що то? — пробелькотів я.

Управитель усміхнувся, вклонився та сказав:

— Як бачите: годинник...

— Алеж я...

— Любий пане! — сказав святочно управитель. — Наше підприємство святкує сьогодні небуденне свято. В вашій особі витаємо міліонового гостя. Тому прийміть на спогад цю невеличку вечерю та золотий годинник.

Я зірвався знову, одначе впав на крісло.

Вино, їжа та глуха, неясна ще свідомість, що, може бути, знайду ще якусь вартість життя, тому не мушу кінчити самогубством, усе те запаморочило мене.

Трохи пізніше сидів я в кімнатці, напроти власниці цієї гостинниці та готелю.

Може ви й знали її. То була дуже мила, а попри те дуже культурна людина.

Скоро пізнала мене наскрізь.

Серед сліз признався я, як то поправді став я гостем її гостинниці.

Сміялася щиро. Потім, як уже вспокоїлася, спитала мене, чи не схотів би я бути управителем підприємства.

За кілька літ адоптувала мене, бо не мала дітей.

Тому теж я тепер маю її назвище та є власником цього підприємства.

— Завдяки припадкови? — Вірте мені, приятелі, нема взагалі „припадків".

Глянув на нас із усмішкою, а потім додав:

— Я хотів тоді допуститися ошуканства на шкоду гостинниці та не заплатити за вечерю, а замісць того обманув смерть.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Народне віче.

Заходом Укр. Центральної Ради влаштовано в неділю, дня 7. жовтня, в салі Крігера народнє віче, на якім обговорено положення на рідних землях, програму і пляни Укр. Центральної Ради в Нюарку та справу Українського Дня (Теґ Дей).

Віче відкрив голова У. Ц. Ради, гром. Лука Крук. Про політичне положення українського народу говорив адв. В. Свистун з Филаделфії, представляючи визвольну акцію українських націоналістів як найдоцільнішу, а критикуючи соціялістичний і церковний провід. Між іншим говорив бесідник таке:

Такої нужди, яку видумали наші вороги, то і сам сантана на нас не придумав би.

Польська пацифікація не скінчилась. Ця пацифікація тепер ведеться дипльоматично. Та дипльоматична пацифікація виявилася в концентраційних таборах на взір Москалів-Монголів і гітлерівців.

Москалі-Монголи і Поляки постановили вбити в нас всяку охоту до боротьби за своє існування.

Румунські Цигани не осталися позаду. Тай „брати" Чехи завели таку шкільну систему, що її ніхто не розуміє, як і чого там учать.

Ще й природа спричинила пекло на українській землі.

Ми в Америці є одинокою частиною, що можемо обтерти хоч одну сльозу нашому братові, нашій сестрі. Ми є одинокою частиною Українців в Америці, де ми можемо сказати наше слово так, як ми хочемо.

Не є в інтересі польської держави урегулювати ріки на українській землі. В інтересі польської держави є виссати якнайбільше соків з тої землі. В інтересі польської держави є стягати якнайбільші податки з українського селянина і за ті податки будувати далеко в Польщі косцюлки і „людове" школи.

Ми переконалися, що петиції перед Лігою Націй, просьби, чолобитні, вже нічого не поможуть. Сильний слабого не знав, не знає, і не буде знати. Український нарід є слабий — бо не є зорґанізований.

Любимо згадувати те наше „якось то Бог дасть". А Бог помагає тому, хто собі помагає; а хто вчить інакше, той тримає в неволі нарід.

Промовляли ще про згадані вище справи паст. В. Кузів і адвокат Василь Кузьма. Віче закінчено відспіванням „Ще не вмерла Україна" і „Не пора".

На потерпівших від повені зложили на зазив гром. Крука отсі: по $2: К. Ковальчук, С. Савчин; по $1: паст. В. Кузів, І. Паньків, Н. Яцентий, адв. В. Кузьма, Н. Худзій, М. Мельник, М. Кибус, Д. Доля, Т. Рудий, О. Паньків, М. Варницький, Т. Дмитрів, Т. Боднар, С. Наконечний, В. Вокулинський, І. Ухман, Й. Куйбіда, Сосницький Ю. Мохнач, о. В. Горохівський, М. Сакала, Л. Горман, М. Соколовський, В. Лещишин, Е. Пасічник, І. Лев, М. Дорошенко, Д. Юрів, І. Наконечний, Юрків, М. Бубній, П. Ковальчук, І. Петрів, О. Шумський. — Зібрано $38. — Дрібна збірка $22.51. — Разом зібрано $60.51.

При численню грошей були громадяни: Т. Дмитрів, і Трач, при участи скарбника Центр. Ради, П. Ковальчука. Гроші передано скарбникови.

Іван Пасічник, секр. віча.

ПОЗІР! УКРАЇНЦІ СІТІЗЕНИ В СТЕЙТІ НЮ ДЖЕРЗІ! ПОЗІР!

ГАРОЛД ДЖ. ГОФМАН, республиканський кандидат на ґовернора.

Прошу кождого Українця в стейті Ню Джерзі, щоби віддав свій голос на приятеля Українців, комісара **Гаролда Дж. Гофмана,** републиканського кандидата на ґовернора, бо тільки через нього наші люди можуть одержати політичне визнання, чого вони досі не мали.

Гофман доказав, що він справді інтересується Українцями. Як комісар моторових самоходів і публичний слуга, він ніколи не відмовився дати поміч Українцям, коли вони зверталися до нього за якоюнебудь помічю.

Вихований у бідноті, він розуміє і відчуває людську кривду. Такому чоловікови належиться дати повне попертя. Як хочемо помогти собі, то поможім вибрати **Гаролда Дж. Гофмана** на ґовернора стейту Ню Джерзі.

Також запрошую всіх Українців міста Нюарку й околиці прийти на

УКРАЇНСЬКИЙ ВЕЧІР ГОФМАНА

який уладжують

ОБЄДНАНІ УКРАЇНСЬКІ ТОВАРИСТВА ПОВІТУ ЕССЕКС

В СІЧОВІЙ САЛІ, 229 SPRINGFIELD AVENUE, NEWARK, N. J.

В ЧЕТВЕР, ДНЯ 25-ГО ЖОВТНЯ (OCTOBER) 1934 РОКУ

в годині 8-мій ввечір.

ТАНЦІ — ПИВО — ПЕРЕКУСКА

забава безплатно для всіх. — Приведіть своїх знакомих.

Говорити будуть: Шановний гість комісар **Гаролд Дж. Гофман, Омелян Ревюк і Володимир Кедровський.** 249

Д-р Михайло Янкович,
голова Українського Провідного Бюра.

Paid for by Ukrainian Guidance Bureau.

ПОЗІР! РОЧЕСТЕР, Н. Й.! ПОЗІР!

ЗАХОДОМ УКРАЇНСЬКОГО ГОРОЖАНСЬКОГО ДЕМОКРАТИЧНОГО КЛЮБУ

відбудеться

ВИБОРЧЕ ВІЧЕ

В ЧЕТВЕР, ДНЯ 25-ГО ЖОВТНЯ (OCTOBER) 1934 РОКУ

В ДОМІ ТОВ. ВІЛЬНИХ КОЗАКІВ В ГОД. 8-мій ВВЕЧІР.

Бесідники в англійській і українській мові. Головним бесідником буде суддя J. WHITE Madina, N. Y.

По вічу відбудеться **ЗАБАВА.** Просимо громадян до численної участи. 249

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВИ.

Відділи ОДВУ на визвольну боротьбу.

Відділ ч. 1, Асторія, Л. Ай. Ліста ч. 3. Збирав В. Череватюк. Жертвували: Оля Кухар 5 дол.; по $1.00: В. Періг, В. Череватюк, Д. Бурдиґа, М. Беля, С. Кривень, Г. Якимів, Г. Василик, І. Гринишин, Ю. Скиба, М. Ґалан, В. Чайка; по 50 ц.: А. Климишин, І. Підгірний, І. Кубарик, А. Загоруйко, П. Грицишин; по 25 ц.: Т. Бернацький, Г. Синенко, М. Заровений, І. Марко, В. Якимицький. Разом $19.75.

Ліста ч. 4. Збирав С. Кривень. Жертвували: по $2.00: М. Воробець; по $1.00: А. Ґалатин, Мартин Олекса, Melянія Савка, А. Левенець, М. Микола, І. Драла; по 50 ц.: І. Огирак. Разом $8.50.

Відділ ч. 8 ОДВУ і МУН, Клівленд, Огайо. Жертвували: по $3.00: О. Е. Малицький; по $1.00: П. Лемещук, М. Стельмах, І. Клим, І. Попович, М. Когут, о. В. Мереньків, А. Когут, Г. Брикайло, М. Декан, Й. Хміль, М. Стран, С. Ломиш, М. Пелех, П. Головчак, І. Милянич, М. Колодій, М. Пришуляк, Ф. Мураль, М. Вербинський, І. Бурян, В. Пулк, М. Філяс, М. Петруха, О. Цепко, А. Гевусь, С. Федак, Т. Бобечко, І. Соловий, Марія Шмагала, Й. Коваль, І. Сподар, В. Форемний, С. Жеруха, Й. Шилиста, С. Дмитрушевич, о. М. Запаринюк, Й. Трусь, Т. Голобець, Л. Котович, Марія Щепко, д-р М. Михайленко, Й. Тимечко, М. Бусько, І. Когут; по 50 ц.: П. Корпан, М. Базар, В. Цвірчак, Г. Степаник, Т. Сорока, Н. Сенчишин, Г. Капраль, І. Жолобчук, К. Савчин, М. Розоміло, І. Проців, М. Буран, І. Попович ст., Н. Бобечко, М. Ярош, Н. Пеленьо, Т. Федорчик, Н. Задорецький, Д. Підсадний; по 25 ц.: Ю. Бобик, М. Зузик, А. Барбер. Разом $57.25.

Відділ ч. 22, Бронкс, Н. Й. Ліста ч. 45. Жертвували: по $2.00: А. Пелех; по $1.00: О. Гнатів, К. Зелинський, С. Воробець, Ф. Когут, Анна Вавро, Д. К.; по 50 ц.: І. Карапура, Г. І. Разом $9.00.

Ліста ч. 46. Жертвували: по $1.00: о. Д. Профета, А. Муж, М. Іритула, Катерина Дубина, В. Ступницький, В. Найдан, В. Закалюжний, Ю. Сидор, П. Дмитришин; по 50 ц.: І. Сивак, Ст. Завадовський, Д. Крикливий, П. Кузів, П. Саляк, М. Кот; по 25 ц.: І. Бзан. Разом $12.25.

Відділ ч. 23, Алентавн, Па. Ліста ч. 47. Жертвували: по $1.00: Ст. Мешко, О. Попик, Д. Турчин; по 75 ц.: Марія Габан; по 50 ц.: А. Блашко, Т. Бошко, І. Білань, П. Кметь, А. Колодій, В. Климань, Р. Бойко; по 25 ц.: Катерина Качмарик, В. Ярема, М. Радьо, О. Клапко, Марія Лаґоцька, Т. Павлюсь, І. Шевчук, М. Кочинаш, Д. Боргак, С. Андрухів; Г. Тихоліз 10 ц. Разом $10.10.

Ліста ч. 48. Жертвували: по $1.00: о. Д. Синета, С. Маркович, П. Яремчук; по 50 ц.: Текля Король, Г. Біленький, М. Тарафинко, В. Пипюк, Г. Фериняк, В. Кіцак, М. Фартух, Анна Салаш, П. Малий, Е. Завидюк, І. Лобас, Катерина, Сива, І. Коромець, Т. Савечка, Д. Слота, Г. Саврук; по 25 ц.: С. Чорний, Софія Войтович, М. Саврук, Т. Лось, М. Фириняк, П. Галасовський, П. Гацамук, Т. Трухан, Р. Рудакевич, М. Михальцьо, М. Кадубець. Разом $14.25.

Ліста ч. 49. Жертвували: по 50 ц.: С. Малий, М. Пасько, Г. Моло, Євка Рига, Євка Бранко, М. Рудяк; по 30 ц.: М. Камінецький; по 25 ц.: Катерина Волянська, М. Грищко, Войаскшу, Д. Кіцак; по 25 ц.: Камінська і Н. Н. 10 ц. Разом $4.60.

Відділ ч. 52, Шікаго, Ілл. Ліста ч. 96. Збирав О. Скірка. Жертвували: по $1.00: О. Черпамак, Ю. Н.; по 50 ц.: Г. Михалко й інші. (Тому, що імена невиразно пописані, їх не проголошуємо, лише подаємо загальну суму). Зібрано на цю лісту разом $6.75.

Ліста ч. 95. Збирав М. Логай. Жертвували: по $2.00: С. Зілінка; по $1.00: Марія Тимчук, М. Логай, М. Пудик, Й. Хопчак, М. Гнат, М. Ґлушик, К. Андрушечко, Анна Дудик, о. П. Ковальчик; по 50 ц.: С. Вроницький, А. Макарий, Р. Буряк, М. Бучинський, М. Бальо, М. Литвин. Разом $14.00.

Відділ ч. 43, Бруклин, Н. Й. Ліста ч. 76. Жертвували: по $2.00: І. Завадовський, В. Шийка; по $1.00: Г. Волічинський, Ю. Гудима, П. Малицький, М. Волочинська, Т. Мудрик, І. Забавський, П. Дацко; по 50 ц.: П. Дубовецький, А. Гавришко, І. Пашковський, Г. Бардак, С. Заблоцький, М. Поврозник, І. Робертс, А. Череп, К. Баран, М. Масник, Д. Білаш; по 25 ц.: Н. Сподарик. Разом $17.25.

Ліста ч. 77. Жертвували: по $1.00: Г. Шевчук, Ю. Павчак, І. Возьний, А. Крук, Д. Висоцький, М. Баглай; по 50 ц.: М. Костів, І. Малик, Д. Сминтанюк, М. Кіт. Разом $8.00.

Відділ ч. 16, Вунсакет, Р. Ай. Делеґат зложив на 4-тім Зізді ОДВУ **$20.00 на бойову акцію і $10.00** на Летничу Школу ОДВУ. Гром. Кічак на Летничу Школу ОДВУ $5.00.

Червоний Хрест ОДВУ в Ню Йорку на бойову акцію, зібрала А. Гладунова. Жертвували: по $2.00: П. Микитович; по $1.50: о. П. Середа; по $1.00: П. А. Гораль, П. Гук, А. Гладун; по 25 ц.: П. С. Пельш. Разом $6.75.

Червоний Хрест ОДВУ в Джерзи Сіти, Н. Дж., на бойову акцію, зібрала М. Трусевич. Жертвували: по $5.00: Ю. Левицька; по $2.00: Е. Болошин, М. Трусевич; по $1.00: А. Гусар, А. Кулич, К. Коблан; по 50 ц.: Костик. Разом $12.50.

Відділ ч. 10, Ню Йорк, на бойову акцію. Зібрали І. Кібало і Анна Вінтоняк. Жертвували: по $5.00: С. К., Ю. Ярема; по $2.00: В. Гораль, Н. Пелехович; по $1.00: Д. Палко, О. Ж., Т. Василь, М. Ляхович, В. Лазута, М. Макарчук, І. Киселиця; по 50 ц.: М. Баран, Квасниця, о. П. Журавецький. Разом $22.50.

Відділ ч. 5, Гартфорд, Конн., на бойову акцію. Жертвували: по $2.00: В. Данилів, В. Сиґон; по $1.00: М. Курдина, А. Локоть, П. Драпяк, І. Саґон, К. Чипила, А. Данилюк, М. Дерих, К. Коба, о. д-р Ґулин; по 50 ц.: Л. Апанович, П. Ґроґоза, І. Лешеґа, Д. Маґира, Н. Хорнат, С. Хорнат, С. Ґриґус, К. Ярусевич, А. Ковальський, І. Олендер, Д. Каганяк, В. Мовчак, П. Курко, М. Нестор; по 25 ц.: Павшак, П. Салецька, І. Нагірний, Н. Ґриґус, П. Медвідь, І. Бойчук, Т. Бойко, І. Гнатюк. Разом $22.00.

Відділ ч. 46, Шікаго, Ілл. З каси $10.00, о. О. Ковальський $5.00; по $1.00: П. Щербатий, Н. Гоміняк, П. Жовнірчак, О. Олешко, В. Тимчук, В. Саґан; по 50 ц.: Д. Кошиль, Д. Ґіжовський. Разом $22.00.

ПОЗІР! БРИДЖПОРТ, КОНН., І ОКОЛИЦЯ! ПОЗІР!

ЗАХОДОМ ТОВ. СІЧ, ВІДДІЛ 59 У. Н. СОЮЗА

відбудеться

ЮВИЛЕЙНЕ СВЯТО

В ЧЕСТЬ 40-ЛІТНЬОГО ІСНУВАННЯ У. Н. СОЮЗА

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 28-ГО ЖОВТНЯ (OCTOBER) 1934 РОКУ

В ПАРАФІЯЛЬНІЙ ГАЛИ, 34 BEACH STREET, BRIDGEPORT, CONN.

Реферат про У. Н. Союз виголосить голов. фін. секретар-касієр РОМАН СЛОБОДЯН.

Початок в годині 3-тій пополудни. — Вступ вільний всім.

Програма дуже цікава. Свято розпічнеться в церкві, де **в 3-тій годині** відправиться **ПАНАХИДА** за померших членів. По панахиді відбудеться **на гали дальша програма** при участи **славного хору Бандурист з Ню Гейвен, Конн.**

На це свято сердечно запрошуємо всіх громадян з Бриджпорт, Ню Гейвен, Ансонії, Стемфорд, Денбури, Савтпорт і інших околиць.

По скінченню свята відбудеться **СПІЛЬНА ВЕЧЕРА,** на якій також будуть ріжні промови. 249,51

До побачення на святі. — **Комітет.**

С. М.

ЖИТТЯ І ВІЧНІСТЬ.

Багато теплоти і світла у сонця,
Багато любови в Бога, всього творця;
Багато доріг і стежок в чоловіка:
Одна тільки стежка душі: Вічність Віка.

Багато під сонцем тварин животіє,
Для всіх рівно сонце і світить і гріє;
Всі мають тілесний свій почин й кончину:
Жиють, переходять свій шлях і причину.

Все має тут в світі границі й закони,
Хвилини й дні щастя, труд і перепони;
Все має життеву тут ціль і жадобу:
Чоловік ще й має Творцеву подобу.

У нього свій розум і воля і сила,
У нього хотіння, життя ціль зваблива;
Він розумом Бога хоче все пізнати:
Йому все служити, Його почитати.

По Божій він волі шляхом йде тернистим,
Краси все шукає в цім світі барвистім;
Та щастя і доля його й перемога:
У Вічности Духа, в руках Творця — Бога.

ЧИ СВЯТКУВАТИМЕ МУЗЕЙ ВБУ СВОЄ ДЕСЯТЬЛІТТЯ У ВЛАСНІЙ ДОМІВЦІ?

Як польський музей у Раперсвілю по ціле XIX століття манїфестував цілій Европі, що польська боротьба за незалежність не вщухає, що на Сході не все в порядку й що світ не дістане тревалого миру, поки польське питання не буде в інший спосіб розвязане, так і Український Музей у Празі відограватиме тусаму ролю. І наші збірки, як і польські, являються майном української нації і теж можуть бути в належний мент перевезені на власну землю, але поки це ще неможливе, мусять відогравати пропаґандивну ролю на Заході. Роля такої установи буде, розуміється, велика. Музей говорить мовою фактів, наочними катеґоріями. Тут не може бути місця на спростування та перекручування, на вереск про чужинецьку інтриґу. Існування Музею заманіфестує цілій Европі, як Українці ставляться до своїх возвольних змагань; покаже наочно, що з українським питанням треба числитися, й що Европа не зазнає миру, поки це питання не буде як слід вирішене. В цьому полягає роля й значіння такої експозитури української культури за кордоном. Своїм існуванням культурна інституція Музею відограватиме політичну ролю й служитиме як незамінна остоя для дальшої аґітації та пропаґанди.

Алеж нарешті треба вибудувати хоч і те скромне двоповерхове приміщення, на яке дворічна збірка дала менше ніж половину потрібної суми. Вся преса писала про потребу цього Музею; містили заклики, фотоґрафії, статті, а в результаті якраз ті країни, що моглиб найкраще виявити свою допомогу, найслабше зазначені в лістах жертводавців Музею. Якраз там, де тепер найбільше говориться про необхідність конструктивної творчої національної роботи, повинні би в першу черґу памятати про Музей. Тимбільше, що зібрати фонди на такий невеликий будинок не може бути тяжко для кількаміліонового українського громадянства. Ми мусимо досягти того, щоб десятьлітній ювилей свого існування Музей святкував у власній домівці, створеній зусиллями цілого нашого громадянства.

Д-р М. Д. Ан.

— Алеж шиба в вашому вікні збита.

— Так, то збив синок мого сусіда. Як він лише попадеться мені в руки, то я вже навчу його вибивати шиби чужим людям!

— Навіщож його вчити — він уже вміє!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

Тяжа справа.

— Тату, чи пан Крутипіль прийшов просити, щоби ви згодилися віддати йому мене за жінку?

— Так, доню. Він тепер сидить у клюбовій кімнаті й обраховує, чи кохає тебе.

НЕЗАГНУЗДАНИЙ ТАРЗАН. (99)

Тарзан, женучи дикою гущавиною, лишив поза собою розбуджене й застрашене село чорних, котрі від того часу все мали лучити з собою зникнення білої бранки зі смертю одного зі своїх вояків.

Тимчасом шпигунка Ольга, спішачи через ті самі джунґлі стежкою, добре вбитою дикими звірами, думала тільки про те, якби опинитися якнайдалі від села, заки засвитає і ясний день дозволить чорним піти за нею в погоню. Куди вона йшла, цього вона не знала.

І не було для неї дуже важним, куди вона йшла, бо й так вона знала, що смерть мусить її стрінути скорше чи пізніше. Щастя їй сприяло ще тої ночі, бо вона вийшла ціло зпоміж дикунів і львів Африки.

Дві години гнала вона по цій околиці, котра добре надавалась на полювання, заедно чуючи довкола себе порикування диких звірів. Боячися нової небезпеки, вона вилізла на дерево.